

Dragi gospod Doropoljski!

Oprostite, da Vas nadlegujem s svojim pisemcem! Bridka usoda me je zadela med tem časom, odkar Vam nisem pisala. Umrli mi je namreč dobri atec. Lotila se ga je nenadoma pljučnica in ko so začeli pogajnjati prvi zvončki, je vzel od nas slovo. Jako sem bila žalostna in bala sem se, da zboli še mamica.

Jako ga je zanimal tudi »Zvonček« in prebiral je sploh rad knjige. Zanimal se je tudi za slovenske pisatelje. Njemu v spomin sem zložila borno pesemco. Ako Vam je drago, jo priobčite v koticu.

Spominek atu.

Ko je prvi cvet pognal
iz zemljé zastrte,
ko je prvi cvet iz tal
vzklil, življenja duri
bile že so ti zaprte.
Ko je zlata zora obsijala
tvoje blede lice,
bilo že je mrzlo, prošnje, klice
čul več nisi hčerke,
ki ob tebi je jokala.

Srce tvoje nehalo je bíti,
v smrtnem snu zatísnil si oči,
zgodaj moral si se posloviti
z nami in ko te več ni,
vse je tožno, vse molči.
Knjige, ki si jih prebiral,
zdaj leže vse razmetane,
ko si ti umíral,
glej, umirale so poezije zbrane.
Pač odšel si tja v višave,
a v spominu še živiš med nami,
šel si k viru sreče prave,
mi brez tebe smo ostali sami.

Vljudno Vas pozdravlja

Mira Kepova,
Wagensberg pri Litiji.

Odgovor:

Ljuba Mira!

Tvojo pesem žalostinko priobčujem in obenem porabljam priliko, da Ti ob tako težki in bridki izgubi izrekam iskreno sožalje.

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Pišem Vam danes tudi jaz pisemce, in sicer prvokrat. Vsakokrat, ko čitam Vaš kotichek, se mi zbudi želja, da bi se tudi jaz pridružila Vašim koticikarjem. Rada bi se naročila tudi na »Zvonček«, ker ga jako rada čitam.

Pohajam v IV. razred mešč. š. v Ljubljani. Učim se rada vseh predmetov, a najljubši pa mi je mili naš slovenski jezik. Za razrednico imam gdč. Heleno Potočnikovo iz Koroške Bele, ki se mi je jako priljubila. Zadela pa me je danes huda nesreča. Zbolela je namreč moja zlata, nadvse ljubljena gospodična! Dokler ne ozdravi, hočem prositi ljubega Boga, da ji podeli zopet ljubo zdravje.

Vsako leto hodim na počitnice v lepo gorenjsko mestece Kamnik. Tam se mi nudi večkrat prilika občudovati krasoto prirode. Posečam tudi Kamniške planine, kjer se mi zbuja predvsem veselje zlagati na skalici pesemce, ker me ne moti razen zvončka ponižne ovčice nihče drugi.

Upam, da mojega pisemčka ne vržete v košaro, temveč ga priobčite med svoje koticikarje! — Spisala sem tudi že povestico, ki bi jo rada priobčila v »Zvončku«.

Vdane poklone pošilja

Nevenka Debevčeva,
učenka IV. r. m. š. v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Nevenka!

Tvoja gospodična učiteljiva je že zopet zdrava. Upam, da se je veselje vrnilo v Tvoje srce. No, sedaj pa se bliža čas, ko pojdeš zopet lahko na počitnice v Kamnik poslušat zvončkljanje ponižne ovčice in zlagat pesemce. Blagor Ti!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Pišem Vam prvokrat. »Zvonček«, ki sem nanj že tretje leto naročen, mi jako ugaja. Stanujem na bokalškem gradu, kjer je jako živahno. Hodim na Dobravo v šolo. Ker je daleč, grem samo dvakrat v tednu. Ostale dni se učim doma. Pri nas smo ku-

hali žganje in stiskali jabolka. Željno pričakujem sankanja. Prihodnjič Vam pošljem povestico.

Presrčno Vas pozdravlja
Wolfgang Müller Dithenhof,
Bokalški grad, p. Vič.

Odgovor:

Ljubi Wolfgang!

Žganje ste kuhali, a vem, da ga nisi sam pokusil niti kaplje, ker je žganje strup. — Sankanja si željno pričakoval, pričakal si ga, pa tudi minulo je že. Upam, da Ti je dobro služilo k zdravju in k veseli zimski zabavi.

*

Zimske zabave.

Mrzla zima ima tudi svoje zabave. Po zmrzlem snegu drčijo sani. Časih kdo pade raz sani in podrgne z noskom po rahlem snegu. Odrasli ljudje se tudi radi drsajo. Otroci delajo snežene može. Glavo, trup, roke in noge naredijo iz snega. Za oči vtaknejo snežaku dva oglja. V roke mu dajo kako brezovo palico ali metlo. Otroci skočijo okolo njega in se mu posmehujejo. Tudi starček pride iz hiše gledat otroke. Nazadnje se pa otroci še spomnijo, da nima sneženi mož klobuka. Zato hitro leti kateri po kak star lonec, ki mu ga potem poveznejo na glavo. Nato se smejejo še bolj.

Terezija Šinkovčeva,
učenka III. razreda v Rovtah pri Logatcu.

Odgovor:

Ljuba Terezija!

Gospod šolski voditelj mi je poslal ta prosti spis s prošnjo, naj ga porabim v svojem koticu. Ustrezam prošnji toliko rajši, ker si menda Ti prva iz Rovt, ki se oglašča v mojem koticu.

*

Velecenjeni gosp. Doropoljski!

Jako sem bil vesel, ko sem čital odgovor v »Zvončku«. Deklamacija »Doline tutnje« se glasi:

Doline tutnje, a gora ječi,
i grodju piške, bije se boj.
Dodija ropstva, i ljuta patnja,
Srbin se diže za narod svoj.

Dušmanska luka, pali i ruši
u ognju plamti selo i grad.
Sunašče jarko s neba se kloni,
neče da gleda taj golemi jad.

Pesemca v notah je jako lepa, ako hočete, Vam jo pošljem v notah. Jako sem bil vesel, ko sem čital v 1. in 2. »Zvončku« opis Maribora. Saj Maribor je tudi res lep! Bil sem že mnogokrat na Pohorju in Kalvariji. Od tam je lep razgled po okolici Maribora.

Zdaj pa konec! Ako dovolite, Vam pišem drugikrat nekaj o Stritarju, ki sem ga videl v Mariboru. Prosim, odgovorite!

Srčno Vas pozdravlja

Vojteh Jager,
Maribor.

Odgovor:

Ljubi Vojteh!

Mislím, da ustrežeš vsem koticarjem, ako nam kaj poveš o našem pesniku Stritarju, ki si ga videl v Mariboru bržkone takrat, ko se je vračal v domovino. Stori to!

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Že več let sem naročena na »Zvonček« ter ga z veseljem prebiram, ne da bi se že doslej oglasila v Vašem koticu.

Torej sem se odločila, da Vam hočem tudi jaz poslati pisemce.

Hodim v II. razr. žen. real. gimn. v Ljubljani in sem stara 12 let. — Na počitnicah sem bila v Idriji v zasedenem ozemlju, kjer sem tudi rojena. Tam je mnogo italijanskih vojakov in drugih italijanskih družin. Lahki so jako veseli ljudje, posebno vojaki radi brenkajo na tamburico. A vse eno sem bila vesela, ko sem se zopet vrnila v našo svobodno domovino. Obžalovala sem svoje rojake, ki sem jih zapustila med Italijani v neodrešeni domovini.

Sedaj sem pa napisala že dosti, sicer kmalu ne bo več prostora za druge koticarje.

Presrčno Vas pozdravlja

Erika Kamenškova
v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Erika!

Težka je usoda naših bratov in sester, ki sicer žive na svoji zemlji, a pod tujim gospodarjem. Izgubiti pa ne smemo upanja, da pride slej ali prej čas, ko bomo vsi združeni v naši svobodni domovini. Naj pride kmalu ta doba!